

Terwijl ik achter Nicolas aan drentel, perst de zon het zweet uit onze voorhoofden. Terrasjesklanten hangen over de stoelen. Obers schreeuwen de amandelen uit hun keelgat. De geuren van koffie en bier vermengen zich met de zeemzoete aroma's van damesparfum. Kortom: het marktpllein van Eeklo op zijn gezelligst.

‘Slechts één wapen is tegen zoveel warmte bestand,’ lacht Nicolas, ‘een frisse pint, recht uit het vat. Ha, daar is Johan!’

We wurmen ons tot bij Het Rootjen. Zolang ik me kan herinneren is dit ons stamcafé: niet enkel omdat Johans oom er de waard is, maar ook voor Tina, de kokette serveerster die zich maar al te graag op de motor laat meenemen.

Johan schuift twee Krügerglazen naar ons toe. ‘Vertel me. Hoe kreeg je Richard uit zijn bed?’

Vooraleer te antwoorden, kapt Nicolas zijn pint door zijn keel. ‘Verleidingstechniek,’ zegt hij, terwijl hij zijn schuimsnor wegveegt. ‘Maar als dat niet werkte, had ik zijn bed omgekieperd.’

‘Zou ik sowieso,’ zegt Johan.

Vanuit onze luie hoek bestuderen we de kartonbruine luchtballon: een platte pannenkoek, uitgespreid over de kinderkopjes van het marktpllein. Daarnaast: de met rozen versierde kiosk. Een man in ketelpak spuit vuur onder het zeil. Schier onmerkbaar rimpelt het ballonoppervlak.

Op het podium van de kiosk zit de dikbuikige burgemeester, bolhoed en gouden monocle inclus. Geflankeerd door een handvol notabelen, discussieert hij met een persoon die een ijzerwinkel aan medailles draagt.

Nicolas commandeert: ‘Tina, nog drie pintjes!’ Aan een terrastafel in de buurt klinkt opvallend veel geroezemoes. Nicolas draait zich uitdagend om. ‘Wel, wel. Vers vlees op de plank.’

Johan grijnst zijn tanden bloot. ‘Bedoelt ge die puistenkwekende grieten achter ons?’

‘Niet overdrijven,’ fluistert Nicolas, ‘t zijn *schuune maaskes*.’

Ostentatief ga ik met mijn rug naar *de maaskes* toe zitten. ‘Voor mijn part mogen ze alle wijven op een boot stampen en naar Antarctica voeren.’

‘Behalve uw moeder zeker? Want die krijgt om de vier jaar een olympische medaille.’ Nicolas proest het uit.

‘Moet ge daar nog altijd mee lachen?’

Johan geeft me een klap op mijn schouder. ‘Uw eigen schuld. Ge wilt alle trienen naar de Zuidpool sturen, maar ge kunt die van Bredene niet uit uw hoofd zetten.’

Drie verse Krügers worden voor onze neus gezet. ‘Tina, geef die meisjes daar ook iets van mij,’ zegt Nico.

Een biertje later schuiven Johan en Nico hun stoelen tot bij hun tafel. Met tegenzin volg ik.

‘Jullie zijn van Adegem, niet?’, begint Johan. ‘Ik ken jullie accent.’

‘Van Maldegem, tegen de Nederlandse grens,’ antwoordt een roodharige. Een oranje jurk draagt ze, met horizontale lijnen die haar borsten en heupen accentueren. Ze stelt ons voor aan Geneviève, een brunette met gekrulde haren, en Josephine, een langharige blondine. ‘En ik heet Miriam.’

‘Johannes de Doper, dat ben ik. Maar ik doop niet met water, wel met bier. Santé!’

Eens gelanceerd, is Johan moeilijk te stoppen. Urenlang kan hij doorratelen, enkel onderbroken door het happen naar adem of het drinken van een pint – die hij doorgaans als smeerolie gebruikt en in één teug naar binnen kapt.

Mijn blik blijft rusten bij Josephine. Herken ik daar mijn jeugdvlam van lang geleden? Betoverend mooi is ze in haar parelwitte jurk. ‘Ben jij ... Fientje?’ Ik vraag het haar met gedempte stem.

Een glimlach verschijnt op haar lippen. ‘Het is Josephine, Richard. Snoepen doe ik lang niet meer zoveel.’

Johan springt pardoes op de tafel en schraapt de keel: ‘Geachte lieden, wij zijn hier, anno 1933, bijeengekomen om de verrijzenis te vieren van de heilige Richard!’

‘Eraf!’, snauwt de barmeid. ‘Die tafels zijn niet sterk genoeg.’

Johan draaft door: ‘Richard is een verloren ziel die dringend een brommer nodig heeft.’

‘En gij zijt een opgeblazen bierton die dringend naar bed moet!’, tiert Tina. Ze trekt de rosharige snuiter van de tafel. Vijf glazen sneuvelen. Geneviève en Miriam krijgen elk een kwak bier over hun kleren. Prompt gillen ze zich een weg naar de toiletten.

Terwijl Tina met Nicolas en Johan discussieert, gaat mijn aandacht opnieuw naar Josephine. ‘Het spijt me,’ fluister ik.

Ze draait zich naar me toe. ‘Wat spijt u?’

‘Dat ik niet meer naar Adegem reed. Dat ik u daar liet staan.’

‘Zit ge daarmee in uw hoofd? Ik ben geen piepkuiken meer.’

Edoch. Ik voel dat het piepkuiken in mij terug ontwaakt: de dromerige dreumes met snot onder zijn neus, de jongen die nog in ridders en prinsessen gelooft en snoep voor zijn Fientje koopt.

‘Rijdt ge nog steeds mee met die oude man?’, vraagt Josephine.

‘Bedoelt ge mijnheer Bastiano? Om de haverklap bezoekt hij ons met een container verhalen over Congo. Hij en mijn moeder schieten goed op met elkaar. Ze wil hem zelfs naar Afrika volgen.’

‘Dan is hij zo een beetje uw stiefvader?’

‘Zover zou ik het ...’

‘Lotjes, wie koopt er lotjes?’ Een bellenman komt voorbij met een pak loterijbiljetten.

‘Wat valt er te winnen?’

‘Een reis naar de hemel voor twee personen,’ zegt de bellenman, wijzend naar het vaartuig dat zijn strijd met de zwaartekracht in zijn voordeel tracht om te buigen.

‘Kom, ik trakteer iedereen op een loterijticket. Zes stuks alstublieft.’

Johan gniffelt. ‘Dank u, Richard. Als ik het juiste lotje trek, neem ik Tina mee. ’t Is geen motor, die ballon, maar hij gaat wel de lucht in.’

‘Nog meer prietpraat en ik sleur u aan uw oren naar huis!’ Tina’s stem klinkt alsof ze het meent.

‘Als ik win en ze duwen me in die mand,’ zegt Geneviève, ‘dan gil ik die luchtballon aan flarden.’

Miriam springt op. ‘En als het mijn nummer is, pik ik de mooiste man eruit en geef hem een kwijnnatte zoen in de mand.’

Nicolas zet zijn stoere blik op, glimlacht naar haar en spant de spierballen. Ik had het hem nog zien doen voor de spiegel: ‘Daarmee sla ik elke vrouw aan de haak,’ snoefde hij.

Eensklaps krijgt Johan mij in het vizier. ‘En wat als Richard wint?’

‘Zou je willen weten, he?’, mompel ik genoegzaam.

De dampen van frietvet en bruingebrande wafelijzers vullen het terrein. Een vuurwerkmaker bereidt zich voor op de avondshow. In het midden van de markt prijkt de ballon: een opgeblazen ui met touwen van vlas. De stadhouders staat op en schikt zijn buishoed. Hij tovert een roepstoeter in zijn hand. Na enkele metaalachtige kuchen verstomt het publiek.

‘Dames en heren, het college van schepenen, de notabele heer Georges Euerard – de grote directeur van Brouwerij Krüger – en ik heten jullie welkom op ons weergaloze marktplein. Zoals jullie zien, hebben we dit jaar alweer een ballon uit Brussel laten overkomen.’ De burgemeester dept het zweet van zijn voorhoofd en wijst vervolgens naar tien groene Saurervrachtwagens, die van achter het gerenoveerde stadhuis komen aangereden. Alle dragen ze het logo van de bierfabriek. ‘Omdat feestvieren belangrijk is, steunt Krüger ons. Het bedrijf sponsort de ballon en de tombola. En daarvoor verdient de man naast mij een hartelijk applaus!’

De burgemeester maakt wat klapbewegingen en duwt de hoornluidspreker in de handen van de directeur. Die krabbelt op alsof er cement tussen zijn knieën zit. Hij strijkt even over zijn grijze bakkebaarden en steekt van wal: ‘Chers citoyens. Zoals u weet, drinken Eeklonaars allemaal op tijd en stond een lekkere pint. Et de préférence une Krüger, want zij weten dat dat het beste bier is.’ Als een volleerde redenaar laat Georges Euerard de meute even de tijd om te juichen, dan weer om te lachen.

Na vijf minuten reclame voor ‘het beste bier van het land’ neemt de burgervader opnieuw het woord. ‘Volk van Eeklo, ik merk dat de ballon zin heeft om de kasseien uit de grond te rukken. Dus is nu de tijd gekomen om tot de trekking van *Den Grooten Eeklooschen Tombola* over te gaan.’

De bellenman ontvlucht de handen van toeschouwers, opent een doos met de dubbeltjes van de loterijbriefjes en vraagt aan de directeur van de brouwerij om er een uit te halen. Dan houdt de directeur de megafoon terug voor zijn mond: ‘Beste bewoners, de winnaar van de ballonvlucht heeft den numéro ... drieduizend zevenhonderddrieëntachtig!’ Hij speurt naar de winnaar in het publiek en herhaalt het nummer.

‘Dat ben ik! Ik ben het! Ik ben het!’ Vol enthousiasme springt Miriam op een stoel en zwaait met haar lotje. Omstanders joelen naar het zotte wicht.

‘Juffrouw, van harte proficiat,’ zegt de directeur vanop het spreekplatform. ‘Als u een partner heeft, mag die ook mee.’

Miriam neemt Johan, Nicolas en mij onder de loep. Afwisselend wijst ze naar links en rechts, alsof ze een aftelrijmpje zingt. Haar wijsvinger blijft op mij hangen. Voor ik er erg in heb, trekken mijn drinkebroers me van mijn stoel en beland ik naast haar op het podium met de megafoon in mijn hand.

‘Speech!’, roepen mijn vrienden.

‘Speech!’, golft het publiek hun na.

Ik kuch, lik het zout van mijn lippen en zet de toeter aan mijn mond. ‘Geachte burgemeester en notabele heren van Eeklo. Nog nooit ben ik in de lucht geweest. Dankzij Miriam, hier naast me, zal deze wens in vervulling gaan. Daarnet heb ik de ballon aan een grondige inspectie onderworpen en buiten een gat in de mand en een paar uitgerafelde koorden zie ik geen probleem.’ Ik laat het publiek een seconde de tijd om met mijn flauwe grap te lachen. ‘Verder heb ik vernomen dat de ballon zo stevig is opgeblazen, dat hij niet meer terug op aarde zal komen, tenzij men hem natuurlijk verzwaart met een paar flessen Krüger.’ Met smekende ogen kijk ik naar de brouwerijbaas, maar die geeft geen krimp. De megafoon duw ik in de handen van de directeur.

Johan, Nicolas en Geneviève joelen als gekken. Josephine is nergens te bespeuren. Ik verwens mezelf. Het beeld dat ik van vrouwen zoals Miriam heb, is niet fraai: ‘De rosse Vesuvius’ – in mijn verbeelding zie ik het Nicolas kakelen, rollende ogen en hand op de broek inbegrepen. Had ik maar geweigerd om mee te gaan.

De avondlucht spat uiteen in een pallet van smaragd, robijn en aquamarijn. Wat gloeit het meest? De steekvlam die boven onze hoofden uittorent of de zwoele expressie op Miriams gezicht. Het is me duidelijk dat ze met een broederlijke kus op de wang niet tevreden zal zijn.

Terwijl we naar de kleiner wordende koppen zwaaien, voel ik een hand op mijn linkerbil. Een zweetdruppel parelt over mijn voorhoofd. Instinctief kijk ik naar beneden. Is er een geheim luik in de mand? Kan ik naar een andere dimensie ontsnappen? Ik werp een blik op de andere passagiers, in de hoop dat ik daar steun vind. Teleurstelling alom: de stuurman heeft enkel aandacht voor de gasbrander, de directeur en de burgemeester wuiven naar de menigte alsof hun kapitaal ervan afhangt.

‘Richard, we vliegen zo hoog. Ik ben een beetje bang. Wilt ge me vasthouden?’ Zonder mijn antwoord af te wachten, schurkt Miriam zich tegen me aan.

Een organisme van rood-witte stippen danst in mijn blikveld. Pas wanneer ik mijn ogen erop focus, herken ik de puisten op Miriams voorhoofd. De dominante pukkelrij laat slagschaduwen vallen – de Himalayaketten in miniatuur. In een poging om Miriams aandacht af te leiden, wijs ik naar de horizon. ‘Ginds ligt Brugge.’

‘Een mooie toren, recht en stevig,’ kreunt ze.

‘Het Belfort.’ Uiterlijk ben ik kalm. Binnenin davert de onrust door mijn lijf. Miriam friemelt aan de gesp van mijn broeksriem. Ik knijp in haar polsen.

‘Wel Richard, zijt ge verlegen? Ge moet u van die mannen niets aantrekken. Ze hebben het te druk.’

Als een giftig insect komt haar rode mond op me af. In stilte bid ik om een mirakel. Als God bestaat, moet hij me nú bijstaan. Doe ik niet alle weken een stevige duit in de geldkorf van de onderpastoor? Heb ik mijn zonden niet opgebiecht, afgelopen zondag?

‘Ooit al een tongkus geproefd?’ De daad bij het woord voegende, perst Miriam haar lippen tegen mijn voorgevel.

Nu vooral géén scène maken. Dat neem ik me voor. Een beeld komt in me op: een verkreukelde familiefoto met vijftien kinderen die me omringen en een baby op mijn schoot. Elke avond moet ik hun zwerende Himalayasnoeten kussen. Ondertussen verwens ik God en Jezus en alle verdomde apostelen, omdat ze geen enkele vorm van dankbaarheid tonen voor mijn chronische kerkbezoeken.

Ik duw de rossige brandbom van me af. ‘Het gaat niet.’

‘En waarom niet?’

‘Er ... er is een andere vrouw.’

Haar gezicht kleurt rood. ‘Johan vertelde zoiets. Ge loopt er al een jaar achter en ze wil u niet. Jeetje! Wat een idioot ben ik, dat ik die ballonvlucht aan u heb gegeven. Troosten wilde ik u! Een hopeloze ziel oppeppen!’

Zonder pardon keert ze me haar rug toe.

Om de sfeer terug op te krikken, neem ik een pakje Belga’s uit mijn binnenzak en bied ik de mannen een sigaret aan. Georges Euerard weigert

vriendelijk. Hij vist een zak pruimtabak uit zijn vest. 'Da's veel lekkerder, jongeman. En hier in de ballon mag u niet roken.'

'Eh, dat wist ik niet.'

'Problemen in het huishouden?' De vaderlijke toon waarop hij het vraagt, doet me denken aan mijnheer Bastiano.

'Neen mijnheer. Miriam is mijn vrouw niet.'

'En zo te zien is het ook geen vriendin,' lacht de fabrieksbaas me toe. Achteloos spuwt hij naar de donkere bossen van Lembeke.

'Nooit geweest.'

Miriam werpt me een oerlelijke blik toe. 'Hij heeft geen interesse voor vrouwen, misschien is hij voor de mannen.'

Ik bijt op mijn lip.

De burgemeester tikt me op de schouder. 'Komaan. Laten we genieten van de vlucht.'

Stilzwijgend flaneren we de avondzon tegemoet.